

บทที่ ๖

สรุปและข้อเสนอแนะ

สถาบันอุดมศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานครทั้ง ๗ แห่ง มีวัตถุประสงค์หลักมุ่งที่จะประสิทธิประสาทวิชาความรู้แก่นักศึกษา และได้ดำเนินกิจการจนได้รับความยอมรับและเชื่อถือแก่สังคมมาเป็นเวลานานแล้ว วิทยาลัยเอกชนทุกแห่งจัดตั้งขึ้นโดยความเห็นชอบของรัฐ ทั้งนี้เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระในการจัดการศึกษาของประเทศในระดับอุดมศึกษา แม้ว่ารัฐจะพยายามขยายการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐแล้วก็ตาม แต่ก็ยังไม่เพียงพอ เพราะนอกจากระดับอุดมศึกษาแล้ว รัฐยังต้องจัดการศึกษาระดับอื่น ๆ โดยเฉพาะการศึกษาภาคบังคับ ซึ่งจำเป็นมากสำหรับประเทศไทยประเทศที่กำลังพัฒนา ดังนั้นรัฐจึงสนับสนุนให้เอกชนเข้ามามีส่วนช่วยในการจัดการศึกษาโดยอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐ

วิทยาลัยเอกชนซึ่งจัดตั้งขึ้นจะต้องลงทุนเองทั้งสิ้น ไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือทางด้านเงินทุนจากรัฐเลย ดังนั้นวิทยาลัยเอกชนแม้ว่าโดยวัตถุประสงค์หลักมุ่งที่จะประสิทธิประสาทวิชาความรู้แก่นักศึกษาโดยไม่มุ่งแสวงหากำไรโดยตรง แต่ก็ต้องอาศัยกำไรเพื่อความอยู่รอด เพราะวิทยาลัยเอกชนมีรายได้จากทางเดียว คือ ค่าเล่าเรียนและค่าบำรุงจากนักศึกษา ถ้าวิทยาลัยไม่มีกำไร วิทยาลัยเอกชนก็ไม่สามารถอยู่ได้

ในส่วนกำไรของวิทยาลัยเอกชนนั้น ต้องนำมาเป็นทุนในการปรับปรุงกิจการภายในวิทยาลัยเพื่อความเจริญก้าวหน้าด้วย แม้ว่าวิทยาลัยเอกชนมุ่งที่จะแสวงหากำไรโดยตรงก็ไม่สามารถจะทำได้ ทั้งนี้เพราะรัฐได้ทำการควบคุมโดยพระราชบัญญัติตลอดมา ไม่เฉพาะแต่ทางด้านนี้ เท่านั้นแต่รัฐยังควบคุมวิทยาลัยเอกชนทุกด้านอีกด้วย ดังนั้นถ้าจะเปรียบวิทยาลัยเอกชนก็จะเปรียบได้กับธุรกิจที่ให้บริการทางด้านการศึกษาที่ไม่มุ่งแสวงหากำไร (Non profit organization) และเมื่อมุ่งที่จะมองวิทยาลัยเอกชนในแง่ธุรกิจที่ให้บริการทางด้านการศึกษาแล้ว ก็สามารถที่จะนำทฤษฎีทางการตลาดมาใช้กับการ

คำเนิงานในวิทยาลัยเอกชนได้ ไม่ว่าจะในการกำหนดนโยบาย การวางแผน ตลอดจน การดำเนินงานต่าง ๆ โดยใช้ปรัชญาหรือแนวความคิดที่รับผิดชอบต่อสังคม (Societal Marketing Concept) มาใช้ได้ ทั้งนี้ในการวิเคราะห์การใช้กลยุทธ์ทางการตลาด ในการดำเนินงานของวิทยาลัยเอกชน ไม่ว่าจะวิทยาลัยเอกชนนั้นจะใช้กลยุทธ์ทางการตลาด โดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม ก็สามารถศึกษาวิทยาลัยเอกชนในแง่ธุรกิจให้บริการทางด้านการ- ศึกษาได้ และโดยที่วิทยาลัยเอกชนมีการแข่งขันกันมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันใน วิทยาลัยเอกชนด้วยกันเอง หรือแข่งขันกับสถาบันอุดมศึกษาของรัฐก็ตาม วิทยาลัยเอกชน จะต้องใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ ในอันที่จะจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพที่ดีที่สุด ไม่ว่าจะ เป็นในด้าน ของการจัดการศึกษา ทางด้านมาตรฐานการศึกษา หลักสูตรการศึกษา ตลอดจนคณาจารย์ ภายในวิทยาลัยเอกชน หรือทางด้าน การเก็บค่าเล่าเรียน ค่าบำรุง ตลอดจนค่าธรรมเนียม ต่าง ๆ ของวิทยาลัยเอกชน เพื่อให้คุ้มกับค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียในการลงทุนด้านต่าง ๆ หรือทางด้าน การส่งเสริมชื่อเสียงของวิทยาลัยเอกชนโดยการประชาสัมพันธ์หรือวิธีอื่น ๆ ตลอดจนทำเลที่ตั้งของวิทยาลัยเอกชน ปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้สามารถศึกษาในแง่กลยุทธ์ ทางการตลาดได้ทั้งสิ้น นอกจากนี้ยังสามารถชี้จุดดีและจุดบกพร่อง ตลอดจนปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น และสามารถนำทฤษฎีทางการตลาดมาช่วยในการวิเคราะห์และแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ด้วย

วิทยาลัยเอกชนในปัจจุบันทุกวิทยาลัยกำลังเจริญก้าวหน้า จะมากหรือน้อย หรือ เจริญมาอยู่ในระดับใดแล้วก็ตาม วิทยาลัยเอกชนทุกแห่งจะต้องมีการพัฒนาตนเองทุกด้าน ให้มากกว่าที่เป็นอยู่ ทั้งนี้เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของวิทยาลัยเอกชนเองในการให้ การ- ศึกษาแก่เยาวชนของชาติในระดับอุดมศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ แต่อย่างไรก็ตามการจะ ดำเนินการให้ได้ดังต้องคำนึงถึงปัญหาต่าง ๆ ที่วิทยาลัยเอกชนประสบ ปัญหาใดที่สามารถ แก้ไขได้โดยวิทยาลัยเอกชนเองก็ควรที่จะแก้ไข แต่บางปัญหาที่ไม่สามารถจะแก้ไขได้ก็ต้อง พยายามปรึกษาหารือกันหลาย ๆ ฝ่าย เพื่อที่จะมุ่งปรับปรุงวิทยาลัยเอกชนให้เจริญขึ้น เรื่อย ๆ

ปัญหาที่วิทยาลัยเอกชนประสบ

ปัญหาและอุปสรรคในการบริหาร และการดำเนินงานในวิทยาลัยเอกชน แยก
ออกเป็น ๒ ประเด็นใหญ่ ๆ คือ

ปัญหาเกี่ยวกับปัจจัยภายนอก (Environmental factors)

๑.๑ ปัญหาทางด้านสภาพพจน์ของวิทยาลัยเอกชนในสายตาของสังคม คือ
ปัญหาที่เกิดขึ้นต่าง ๆ คือ

๑.๑ ปัญหาที่สังคมมุ่งมองวิทยาลัยเอกชนมุ่งทำธุรกิจการค้า
โดยหวังกำไรโดยตรง ทั้งนี้เพราะค่าใช้จ่ายของนักศึกษาที่เข้ามาศึกษาในวิทยาลัยเอกชน
ต้องเสียเป็นจำนวนมาก ประชาชนยังไม่เข้าใจถึงระบบการดำเนินงาน และการควบคุม
ของรัฐที่มีต่อวิทยาลัยเอกชนเท่าที่ควร

๑.๒ ปัญหาเรื่องการยอมรับในมาตรฐานการศึกษา (Product)
นักศึกษา ตลอดจนบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา ได้รับการยอมรับในฐานะเดียวกับสถาบัน
อุดมศึกษาของรัฐหรือยัง อันนี้ เป็นปัญหาของวิทยาลัยเอกชนบางแห่งเท่านั้น

๒. ปัญหาทางด้านทบวงมหาวิทยาลัย
ปัญหาส่วนใหญ่จะ เกิดขึ้นจากการควบคุมของทบวงมหาวิทยาลัย
การควบคุมในระดับสูงหรือต่ำก็ก่อให้เกิดปัญหาทั้งสิ้น ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ

๒.๑ การควบคุมมาตรฐานการศึกษา โดยอยู่ภายใต้การควบคุมของคณะกรรมการสอบไล่ภายนอกคอยควบคุมอยู่ บางครั้งมีการควบคุมการวัดผล ซึ่งอาจ
ก่อให้เกิดผลเสียแก่วิทยาลัยเอกชน เช่น ปัญหาที่อาจารย์พิเศษที่มาสอนบางท่านไม่พอใจที่จะ
มีผู้มาทำการควบคุมท่านในการวัดผล ทั้งนี้เพราะท่านเหล่านั้นถูกเชิญมาจากตำแหน่งหน้าที่
การงานและมีความสามารถพิเศษทางด้านนั้นจริง ๆ แล้วต้องมาถูกควบคุมการวัดผล
อาจารย์พิเศษบางท่านอาจไม่พอใจและทำให้ไม่อยากจะมาทำการสอนในวิทยาลัยเอกชน เพื่อ
ตัดปัญหา

๒.๒. การควบคุมของทบวงมหาวิทยาลัยทางด้านการเงิน คือ เกี่ยวกับการกำหนดอัตราค่าเล่าเรียนที่ทบวงมหาวิทยาลัยได้กำหนดอัตราชั้นสูงไว้ ๒๕๐ บาทต่อหน่วยกิต วิทยาลัยเอกชนที่จะขึ้นค่าเล่าเรียนต้องแล้วแต่ทบวงอนุมัติในอัตราเท่าไร ซึ่งทำให้วิทยาลัยเอกชนอาจจะประสบปัญหารายได้ไม่น้อยกว่ารายจ่าย และไม่สามารถปฏิบัติ ตามเกณฑ์ที่ทบวงกำหนดต่าง ๆ คือ เกณฑ์อัตราส่วนอาจารย์ประจำอาจารย์พิเศษต่อนักศึกษา อัตราพื้นที่ห้องต่าง ๆ ในวิทยาลัยเอกชน อัตราส่วนจำนวนหนังสือในห้องสมุดต่อนักศึกษา ซึ่งเหล่านี้ต้องเสียค่าใช้จ่าย และในการอนุมัติอัตราค่าหน่วยกิตจะให้ขึ้นเป็นจำนวนน้อย เมื่อเทียบกับการขยายตัวทางเศรษฐกิจ และค่าครองชีพที่สูงขึ้น

๒.๓. การควบคุมเกี่ยวกับการกำหนดกฎเกณฑ์มาตรฐานต่าง ๆ โดยเฉพาะอัตราส่วนของอาจารย์ประจำอาจารย์พิเศษต่อนักศึกษา ควรคำนึงถึงวิทยาลัย-เอกชนว่าจะต้องใช้จ่ายเงินมากกว่าจะทำให้ได้ในเกณฑ์ ๑ : ๓๐ และการกำหนดเกณฑ์ มาตรฐานควรให้เข้าใจกันถูกต้องทั้งสองฝ่าย และปฏิบัติตามเกณฑ์อื่นเดียวกัน ทั้งทบวง-มหาวิทยาลัยและวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่ง

๒.๔. ปัญหาอื่น ๆ

๑) การที่รัฐกล่าวว่าจะให้ความช่วยเหลือทางด้านต่าง ๆ แก่วิทยาลัยเอกชน แต่ตลอดมารัฐไม่ได้ให้ความช่วยเหลืออย่างจริงจัง คือ ทางด้านอุปกรณ์การศึกษา ที่ทบวงมหาวิทยาลัยว่าจะพยายามช่วยเหลือวิทยาลัยเอกชนด้านการประสานงานกับหน่วยราชการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อมีการงดเว้นภาษีในการจัดซื้อ เครื่องมือ หรืออุปกรณ์การศึกษาบางประเภทที่ต้องสั่งซื้อจากต่างประเทศ ทำให้วิทยาลัย-เอกชนสามารถซื้อเครื่องมือหรืออุปกรณ์การศึกษาบางประเภทโดยไม่ต้องเสียภาษี แต่ก็ยังไม่มีความช่วยเหลือจากทบวงเลย ตลอดระยะเวลาตั้งแต่วิทยาลัย

เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้ทางด้านห้องสมุดที่ทบวงฯ กล่าวว่าจะช่วยสนับสนุนโดยการประสานงานกับมหาวิทยาลัยของรัฐ เพื่อให้ให้นักศึกษาจากวิทยาลัย เอกชนใช้ห้องสมุดในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐบางแห่งได้ ก็ยังมีได้ดำเนินการแต่อย่างใด

๒) วิทยาลัยเอกชนบางแห่งที่ต้องการเปิดสอนในสาขาวิชาใหม่ ๆ ที่อาจจะไม่มีการเปิดสอนในมหาวิทยาลัยของรัฐ ทางคณะกรรมการพิจารณาหลักสูตรควรจะเปิดโอกาสมากกว่าที่เปิดอยู่ ทั้งนี้เพราะในต่างประเทศศาสตร์ต่าง ๆ ไม่เฉพาะแขนงใด ก็สามารถเปิดสอนได้

ปัญหาภายในวิทยาลัยเอกชน (Controlable factors in the firm)

ปัญหาภายในวิทยาลัยเอกชน จะมีปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ใน ๓ ประเด็นคือ

๑. ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการศึกษา (Product) ของวิทยาลัยเอกชนคือ

๑.๑ ปัญหาทางด้านบุคลากร

ปัญหาทางด้านบุคลากรเป็นปัญหาและอุปสรรคในการบริหาร ปัญหาส่วนใหญ่เกี่ยวกับบุคลากรเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นแก่วิทยาลัยเอกชนทุกแห่ง เป็นปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์ในวิทยาลัยเอกชนคือ

๑) ปัญหาอาจารย์ประจำ ซึ่งเป็นบุคลากรที่มีความสำคัญในวิทยาลัยเอกชน อาจารย์ประจำส่วนใหญ่จะเกิดปัญหาคือ

(๑) ปัญหาอาจารย์ประจำหายาก ไม่มีผู้ที่อยากจะเข้ามาทำงานเป็นอาจารย์ประจำในวิทยาลัยเอกชน ทั้งนี้สาเหตุอาจจะเห็นเพราะการทำงานในหน่วยงานธุรกิจได้ เงินเดือนและสวัสดิการดีกว่า หรือการทำงานในวิทยาลัยเอกชนไม่มีเกียรติ เท่ากับเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยของรัฐ

(๒) ปัญหาการเข้าออกของอาจารย์ประจำอยู่ในอัตราสูง ก่อให้เกิดปัญหาทางด้านทรัพยากร และเพราะอาจารย์ประจำต้องทำงานต่อเนื่อง คือสอนนักศึกษา ถ้าลาออกกลางคันแม้มีคนใหม่มาแทนอาจก่อให้เกิดปัญหา

(๓) ปัญหาอาจารย์ประจำไม่มีความกระตือรือร้นในการ
ทำงานเท่าที่ควร

นอกจากปัญหาทางด้านอาจารย์ประจำแล้วยังมีปัญหาทางด้าน
อาจารย์พิเศษ คือ

(๔) อาจารย์พิเศษไม่มีเวลาให้กับนักศึกษาวิทยาลัย เอกชน
มากเท่าที่ควร ทั้งนี้เพราะอาจารย์พิเศษเป็นอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิจากมหาวิทยาลัยของรัฐ
และธุรกิจเอกชน จึงไม่มีเวลามาก

๒. ปัญหาและอุปสรรคในด้านวิชาการ

ปัญหาและอุปสรรคในด้านวิชาการ จะเป็นปัญหาในประเด็นต่าง ๆ คือ

๒.๑ หลักสูตรการศึกษา ปัญหาความไม่ทันสมัยของหลักสูตรการศึกษา
ซึ่งปัญหานี้จะเป็นทั้งในมหาวิทยาลัยของรัฐด้วย ทั้งนี้เพราะวิทยาการต่าง ๆ โดยเฉพาะ
ทางเทคโนโลยีเจริญไปอย่างรวดเร็วมาก

๒.๒ ตำราสอน อุปกรณ์การสอน และห้องสมุด ไม่เพียงพอทั้งนี้เพราะ
จะต้องลงทุนสูงมาก และวิทยาลัยเอกชนบางแห่งอาจจะต้องจำกัดหรือมีไม่ได้ เกณฑ์มาตรฐาน
ที่ทางทบวงมหาวิทยาลัยกำหนดไว้

๒.๓ คุณภาพมาตรฐานการศึกษา ยังไม่เป็นที่ยอมรับนับถือมากเท่าที่ควร
โดยที่วิทยาลัยเอกชนมีการประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงวิทยาลัยเอกชนน้อยมาก และทบวง-
มหาวิทยาลัยยังมิได้สนับสนุนทางด้านวิชาการแก่วิทยาลัยมากเท่าที่ควร

๓. ปัญหาเกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษา ตลอดจนปัญหาเรื่องความรับผิดชอบ-
ของนักศึกษาที่มีต่อตนเองมีน้อย ปัญหาเรื่องความประพฤติของนักศึกษาที่วิทยาลัยเอกชน
ประสบปัญหา คือทางด้าน การแต่งกาย

๔. ปัญหาและอุปสรรคในการเก็บค่าเล่าเรียน (Price) ทบวงมหาวิทยาลัย
ควบคุมอยู่จัดเก็บมิได้เต็มที่ ซึ่งมีสามารถแก้ไขได้ ต้องสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับทบวง-
มหาวิทยาลัย

๕. ปัญหาและอุปสรรคในทำเลที่ตั้ง อาคารสถานที่ ตลอดจนอุปกรณ์การศึกษา
(Place) ถ้าวิทยาลัยเอกชนมีเงินทุนเพียงพอก็จะจัดปัญหานี้ได้ ซึ่งเป็นปัญหา เกี่ยวเนื่อง
มาจากการเก็บค่าเล่าเรียน (Price)

๖. ปัญหาและอุปสรรคในการส่งเสริมชื่อเสียง (Promotion) วิทยาลัย-
เอกชนเพิ่งเริ่มที่จะสนใจกับปัญหานี้ ก็ได้ที่ความสัมพันธ์กับภายนอกวิทยาลัย

ปัญหาของวิทยาลัยเอกชนในแง่ส่วนผสมทางการตลาด (Marketing mix)
อาจแก้ไขได้โดยใช้หลักบริหารการศึกษา เข้าช่วย

ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหปัจจัยภายนอก (Environmental factors)

๑. ปัญหาเกี่ยวกับปัจจัยภายนอก เป็นปัญหาที่วิทยาลัยเอกชนโดยส่วนรวมหรือ
โดยส่วนตัวจะแก้ไขได้ยาก ทั้งนี้เพราะเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสังคม และทบวงมหาวิทยาลัย
ซึ่งจะต้องสร้างความสัมพันธ์และความ เข้าใจอันดีระหว่างกันมากกว่าการแก้ไขปัญหา

๒. ปัญหาเกี่ยวกับภาพพจน์ของวิทยาลัยเอกชนในสายตาของสังคม ที่มุ่งมอง
วิทยาลัยเอกชน มุ่งคำเน้นธุรกิจการค้าโดยหวังกำไรโดยตรง ปัญหานี้วิทยาลัยโดยส่วนตัว
และส่วนรวมควรจะจัดให้มีการประชาสัมพันธ์ทั้งแก่ภายในและภายนอกวิทยาลัย ดังนี้คือ

๒.๑ สร้างความสัมพันธ์ให้เกิดขึ้นในหมู่อาจารย์ประจำ และอาจารย์

พิเศษ

๒.๒ สร้างความสัมพันธ์ระหว่างศิษย์เก่า ศิษย์ปัจจุบัน และอาจารย์ประจำ

๒.๓ สร้างความสัมพันธ์ระหว่างวิทยาลัยเอกชน อาจารย์ กับผู้ปกครอง

ของนักศึกษา

๒.๔ จัดตั้งสมาคมผู้ปกครองและอาจารย์ให้เป็นศูนย์ประสานงาน ไม่ตรีสัมพันธ์

ระหว่างผู้ปกครองและอาจารย์ประจำ

๒.๕ สร้างความสัมพันธ์ระหว่างวิทยาลัยเอกชนและชุมชน หรือ ประชาชนโดยทั่วไป คือ พยายามให้วิทยาลัยเอกชนเข้าไปมีส่วนร่วมช่วยเหลือกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งที่เป็นกิจกรรมทั่วไป กิจกรรมศาสนา และกิจกรรมประเพณีท้องถิ่น

๒.๖ จัดตั้งสมาคมศิษย์เก่า สมาคมเกี่ยวกับการศึกษา สมาคมเกี่ยวกับ อาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษ และสมาคมเกี่ยวกับการหย่อนใจต่าง ๆ สำหรับประชาชน

๒.๗ จัดสิ่งต่อไปนี้ให้กลายเป็นสื่อไมตรีสัมพันธ์กับประชาชน คือ

- ๑) กิจกรรมต่าง ๆ ของนักศึกษา
- ๒) สิ่งพิมพ์และเอกสารต่าง ๆ ของวิทยาลัยเอกชน
- ๓) สื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุและโทรทัศน์
- ๔) กิจกรรมและบริการพิเศษของวิทยาลัยเอกชน

๒.๘ จัดให้มีการก่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับภาพพจน์ของวิทยาลัย-เอกชน ในแง่บอกกล่าวให้ทราบถึงพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน ความจำเป็นของวิทยาลัยเอกชนในการเก็บค่าเล่าเรียนเพิ่ม เป็นต้น

ซึ่งในการประชาสัมพันธ์ดังกล่าวนี้ วิทยาลัยเอกชนอาจทำโดยส่วนตัว และร่วมกันทุกวิทยาลัยในนามของสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย

๓. ปัญหาเรื่องการยอมรับมาตรฐานการศึกษา นักศึกษา อาจารย์ ตลอดจน บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา อันนี้เป็นปัญหาที่จะต้องแก้ไขทุก ๆ ด้านของวิทยาลัยเอกชน โดยเฉพาะทางด้านการจัดการศึกษา ทางด้านวิชาการ ซึ่งต้องใช้ระยะเวลาอย่างมาก ถ้าวิทยาลัยเอกชนสามารถแก้ปัญหาทางด้านการจัดการศึกษา ทางด้านวิชาการได้ ก็สามารถแก้ภาพพจน์ของสังคมได้

๔. ปัญหาทางด้านทบวงมหาวิทยาลัย

ปัญหาทางด้านทบวงมหาวิทยาลัย ทางด้านต่าง ๆ ควรจะมีการประชุมปรึกษาหารือกับทบวงมหาวิทยาลัย และเสนอแนะข้อแก้ไขต่าง ๆ คือ

๔.๑ ขอให้ทบวงมหาวิทยาลัยได้จัดให้มีการประชุมปรึกษาหารือ แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นกันในข้อเรียกร้องต่าง ๆ ของวิทยาลัยเอกชน ตลอดจนกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ทบวงมหาวิทยาลัยจะกำหนดขึ้น เพื่อสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างวิทยาลัยเอกชนและทบวงมหาวิทยาลัย พร้อมทั้งได้แจ้งถึงสาเหตุและความจำเป็นของทั้ง ๒ ฝ่าย ในการจะทํากิจการอันใดในทบวงมหาวิทยาลัย และในวิ. เอกชน

๔.๒ ขอให้ทบวงจัดการขบวนการพิจารณาข้อเสนอต่าง ๆ ของวิทยาลัยเอกชน ด้วยความรวดเร็ว เพื่อที่วิทยาลัยเอกชนจะได้ปรับปรุงแก้ไขสิ่งที่เสนอโดยรวดเร็ว และทันต่อเหตุการณ์เช่นเดียวกัน

๔.๓ ขอให้ทบวงมหาวิทยาลัย ช่วยเหลือวิทยาลัยเอกชนในด้านต่าง ๆ ดังนี้

๔.๓.๑ ขอให้ทบวงมหาวิทยาลัยช่วยพัฒนาทางด้านคุณภาพของอาจารย์ ดังนี้คือ

(๑) ให้สมาคมสถาบันอุดมศึกษา เอกชนช่วยรับผิดชอบในการประสานงานอย่างใกล้ชิดในความรับผิดชอบในโครงการแลกเปลี่ยนอาจารย์ระหว่างมหาวิทยาลัยของรัฐและวิทยาลัย เอกชน

(๒) ส่งเสริมให้อาจารย์ประจำมีโอกาสศึกษาต่อเพื่อคุณภาพในมหาวิทยาลัยของรัฐ และเปิดโอกาสให้อาจารย์ประจำในวิทยาลัย เอกชนได้มีโอกาสชิงทุนเพื่อไปศึกษาในทุนที่จัดให้แก่อาจารย์ประจำในมหาวิทยาลัยของรัฐ และตลอดจนการอบรมและดูงานด้วย เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพของอาจารย์ประจำ

๔.๓.๒ ในการพิจารณาหลักสูตรแต่ละครั้งขอให้ทันต่อเวลาและความต้องการของตลาด

๔.๓.๓ เรื่องคณะกรรมการสอบไล่ภายนอกที่เข้ามาควบคุม เกี่ยวกับการวัดผล ขอให้ทบวงมหาวิทยาลัยควบคุมในลักษณะที่ส่งเสริมและการควบคุมไม่ควรจะเป็นการควบคุมที่ก่อให้เกิดความลำบากใจของอาจารย์พิเศษที่มีคุณวุฒิสูง จึงขอเสนอข้อพิจารณาแก่ทบวงมหาวิทยาลัยคือ

(๑) ไม่ควรมีการควบคุมอาจารย์ตั้งแต่ระดับปริญญา เอก และศาสตราจารย์ ในการออกข้อสอบและการให้คะแนน

(๒) ไม่ควรมีการควบคุมอาจารย์ผู้สอนระดับปริญญาโท ซึ่งเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยของรัฐ ในการออกข้อสอบและการให้คะแนน

(๓) อาจารย์ผู้สอนระดับปริญญาโท ซึ่งไม่ได้เป็นอาจารย์ของทบวงมหาวิทยาลัย ควรจะมีการควบคุมการออกข้อสอบและการให้คะแนน โดยมีกำหนดระยะเวลาอย่างมาก ๒ ครั้ง

(๔) อาจารย์ผู้สอนระดับปริญญาตรี ควรจะมีการควบคุมการออกข้อสอบและการให้คะแนน โดยมีกำหนดระยะเวลาอย่างมาก ๔ ครั้ง

(๕) ขอให้ทบวงมหาวิทยาลัยจัดให้มีกฎ เกณฑ์ในการควบคุมมาตรฐาน คณะกรรมการสอบไล่ภายนอกให้เหมือนกันแต่ละคณะและสาขาวิชาของแต่ละวิทยาลัย เอกชน

๔.๓.๔ เรื่องตำราสอน อุปกรณ์การสอนต่าง ๆ ขอให้ทบวงมหาวิทยาลัยกำหนดเป็นนโยบายของรัฐ และทำตามนโยบายนั้น ๆ อย่างเร่งด่วน เกี่ยวกับอุปกรณ์การศึกษาที่เคยกล่าวว่าจะให้ความช่วยเหลือ ควรเร่งจัดการเรื่องราวต่าง ๆ โดยด่วน ส่วนเรื่องตำราเรียนก็เช่น เกี่ยวกับควรเร่งจัดการให้นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนสามารถเข้าใช้ห้องสมุดของมหาวิทยาลัยของรัฐบางแห่งได้

๔.๓.๕ เรื่องคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา ทบวงมหาวิทยาลัย ควรจะช่วยวิทยาลัย เอกชนในการประชาสัมพันธ์ให้ทราบเกี่ยวกับมาตรฐานการศึกษาของวิทยาลัย เอกชน และในการที่ทบวงมหาวิทยาลัยจัดการคัดเลือกนักศึกษาเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ก็ควรจะกล่าวด้วยว่านอกจากสถาบันอุดมศึกษาของรัฐแล้ว ยังมีสถาบันอุดมศึกษาของ เอกชนที่ให้การศึกษาอุดมศึกษาด้วย

๔.๓.๖ ปัญหาเรื่องค่าเล่าเรียน รัฐควรจะทำนึ่งถึงความเหมาะสมกับค่าครองชีพที่สูงขึ้น ให้โอกาสวิทยาลัย เอกชนขึ้นค่าเล่าเรียนได้ในอัตราที่เหมาะสมแก่ทั้งทางค้ำวิทยาลัย เอกชนและนักศึกษามากกว่าที่เป็นอยู่

๔.๓.๗ เกณฑ์มาตรฐานต่าง ๆ ควรจะทำความเข้าใจอันดีต่อกัน ทั้งฝ่ายทบวงมหาวิทยาลัยและวิทยาลัย เอกชน เช่น อัตราส่วนอาจารย์ประจำต่อนักศึกษา อัตราส่วนอาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษต่อนักศึกษา ควรกำหนดให้เป็นที่ยอมรับ

ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหภายในวิทยาลัย เอกชน

ปัญหาและอุปสรรคภายในวิทยาลัย เอกชนสาเหตุต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทั้งหมด จาก ปัญหาที่กล่าวไป ฉะนั้นวิทยาลัย เอกชนควรจะปรับปรุงแนวทางบริหารการศึกษาภายใน วิทยาลัย เอกชน ในแนวทางดังที่คือจัดให้มีการบริหารการดำเนินงานภายในวิทยาลัยของตน เพื่อให้เกิดการใช้ส่วนผสมทางการตลาด (Marketing mix) ที่เหมาะสมโดย

๑. ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากร การบริหารงานบุคคลภายในวิทยาลัย เอกชนโดย เฉพาะอาจารย์ประจำที่ดีจะลดปัญหาต่าง ๆ ทางด้านบุคลากรได้ วิทยาลัย เอกชนจึงต้อง อาศัยการบริหารงานบุคคลที่ดีตั้งแต่เริ่มแรก คือ การให้ได้มาซึ่งอาจารย์ประจำ การทำนุ- บำรุงรักษา การพัฒนา และการให้คืนจากงาน^๑ ถ้าจะพิจารณาโดยละเอียดจะมีประมาณ ๒๐ ลักษณะคือ

๑.๑ การวางนโยบาย และการออกระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับอาจารย์- ประจำ เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของวิทยาลัย เอกชน

๑.๒ การวางแผนเกี่ยวกับการจัดกำลังคน และการมอบอำนาจหน้าที่ให้ แก่อาจารย์ประจำเพื่อให้ทำงานได้สะดวกตามแผนงานที่วางไว้

๑.๓ การวางโครงการของงานต่าง ๆ ให้อาจารย์ประจำทำตามแผน งานที่วางไว้

๑.๔ การกำหนดคุณสมบัติและหน้าที่ซึ่งควรมอบให้แก่อาจารย์ประจำที่มา รับตำแหน่งต่าง ๆ

^๑หลักการบริหารงานบุคคล, ภิญโญ สาธร ดร. หลักการบริหารการศึกษา.

- ๑.๕ การจัดลำดับบังคับบัญชาภายในวิทยาลัย เอกชน
- ๑.๖ การดำเนินการเกี่ยวกับอัตรา เงิน เดือนและค่าจ้างให้จูงใจมากกว่า

ที่เป็นอยู่

- ๑.๗ การแสวงหาอาจารย์ประจำ การคัดเลือก และการสอบคัดเลือก

ให้เหมาะสมกับตำแหน่งอาจารย์ที่เขาจะต้องเข้ามารับ

- ๑.๘ การบรรจุและแต่งตั้ง ชงทาโดยวิทยาลัย เอกชน เองและทบวงมหาวิทยาลัย
- ๑.๙ จัดให้มีการปฐมนิเทศอาจารย์ใหม่หรือรับโอนย้ายมาใหม่ และการ

ทดลองปฏิบัติงานของอาจารย์ใหม่ดังกล่าว

- ๑.๑๐ การทำและรวบรวมทะเบียนประวัติ ตลอดจนผลการปฏิบัติงานเป็น

ไปอย่างยุติธรรม

- ๑.๑๑ การประเมินผลงานควรทำเป็นระยะ ๆ

- ๑.๑๒ การพิจารณาความดีความชอบ เป็นไปโดยสุจริตและยุติธรรม

ตลอดจนแจ้งให้ทราบถึงสาเหตุต่าง ๆ ในการพิจารณาด้วย

- ๑.๑๓ การเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่งหรือการให้สิ่งตอบแทนความดีความชอบ
- ๑.๑๔ การรักษาสุขภาพพลานามัย และการให้ความปลอดภัยในการทำงาน
- ๑.๑๕ การจัดสวัสดิการให้ถึงผู้ที่จะเข้ามาทำงาน
- ๑.๑๖ การปกครองบังคับบัญชา
- ๑.๑๗ การรักษาริชา
- ๑.๑๘ การให้พ้นจากงาน
- ๑.๑๙ การให้น้ำเงินบำนาญหรือสิ่งตอบแทนอย่างอื่น เมื่อต้องพ้นจากงาน

ตามวาระ

- ๑.๒๐ การวิจัยและกันคว้าเพื่อหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับบุคลากร

ปัญหาต่าง ๆ ทางด้านบุคลากรจะสามารถแก้ไขล่วงหน้าได้ด้วยดี หากมีการบริหารงานบุคลากรที่เหมาะสมกับสถานการณ์ภายในวิทยาลัยแต่ละแห่ง โดยใช้หลักการใหญ่ ๆ ข้างต้น

๒. ปัญหาและอุปสรรคทางด้านวิชาการ

ปัญหาและอุปสรรคทางด้านวิชาการ ในการแก้ไขปัญหาคควรจะมีการปรับปรุงงานวิชาการคือ

๒.๑ พิจารณาหลักสูตรที่ใช้อยู่โดยรอบคอบ ให้รู้วัตถุประสงค์สำคัญของการสอนรายวิชา รู้เนื้อหาต่าง ๆ อย่างละเอียด และมีการปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาทุกระดับ อาจจะจัดทำในระยะ ๓ ปี ๕ ปี ตามแต่ความเหมาะสม และความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิชาการนั้น ๆ

๒.๒ พิจารณาคำราเรียนและเอกสารประกอบการเรียนโดยรอบคอบ ดูว่าเนื้อหาของคำราเรียนหรือเอกสารประกอบว่าตรงกับหลักสูตรเพียงใด ตอนใดขาดตกบกพร่องก็ต้องแก้ไข บางที่อาจารย์ที่สอนจำเป็นที่จะต้องเพิ่มเติมแก้ไขหรือปรับปรุงด้วยตนเองตามความเหมาะสม

๒.๓ ในกรณีที่มีการประมวลการสอนอยู่แล้ว อาจารย์จะต้องร่วมกันพิจารณาความเหมาะสม และความสมบูรณ์ของประมวลการสอนด้วย การพิจารณาดังกล่าวควรเปรียบเทียบกับทางปฏิบัติด้วย เพราะบางที่ประมวลการสอนบางตอนอาจไม่อาจปฏิบัติได้สมบูรณ์ หรือไม่สะดวกที่จะสอนตามลำดับนั้น ๆ

๒.๔ พิจารณาข้อสอบต่าง ๆ ที่เคยจัดสอนมาแล้ว เพื่อทราบแนวทางของข้อสอบ และพิจารณาความคิดเห็นของคณะกรรมการสอบไล่ภายนอกเพื่อปรับปรุงให้เหมาะสมต่อไป

๒.๕ การเปลี่ยนแปลงวิธีการสอนของอาจารย์ให้เหมาะสมกับนักศึกษา และสภาพแวดล้อม การปรับปรุงการสอนของอาจารย์มีความสำคัญเหนือกว่าการปรับปรุงหลักสูตรและแบบเรียน ทั้งนี้การอบรมครูให้รู้วิธีการใหม่ ๆ ในการสอนโดยผู้ทรงคุณวุฒิ มีส่วนช่วยปรับปรุงงานวิชาการได้มาก

๒.๖ ในค่านักศึกษา ควรจัดให้ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปมาบรรยายเป็นครั้งคราว

๒.๗ ควรนำผลการสอบของแต่ละวิชาแต่ละชั้นมาวิเคราะห์ทุกสิ้นปีการศึกษา

๒.๘ ควรมีการประชุมอาจารย์เพื่ออภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับการสอน

๒.๙ คณะบดีหรือหัวหน้าสาขาวิชา ควรไปเยี่ยมห้องเรียนขณะที่อาจารย์สอนบ้าง

๒.๑๐ คณะบดีหรือหัวหน้าสาขาวิชา การชักจูงให้อาจารย์ที่มีชั่วโมงว่างเข้าไปนั่งดูเพื่อนอาจารย์สอนเสียบ้าง

๒.๑๑ ในระหว่างหยุดเรียนปลายปี วิทยาลัยควรมีให้มีการสัมมนาของคณะทั้งวิทยาลัยบ้าง

๒.๑๒ ส่งอาจารย์ไปร่วมอบรมที่วิทยาลัย มหาวิทยาลัย หรือหน่วยงานอื่นเมื่อเข้าจัดเป็นครั้งคราวบ้าง เป็นการเปิดโอกาสให้อาจารย์ได้เปิดหูเปิดตาเห็นโลกกว้างแทนที่จะเห็นแต่วิทยาลัยของตนเพียงอย่างเดียว

ในการบริหารงานทางวิชาการนั้น ผู้บริหารควรมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรประมวลการสอน อุปกรณ์การสอน ตำราเรียน ห้องสมุด ตามสมควรแก่กรณี แต่ในวิทยาลัยเอกชน ปัญหาเกี่ยวกับตำราเรียน อุปกรณ์การสอน และห้องสมุด เป็นปัญหาที่ต้องแก้ไขโดยใช้ต้นทุนสูง ดังนั้น จึงควรจะแก้ปัญหาทางด้านการหาเงินทุนจากแหล่งภายนอกซึ่งอาจจะได้มาโดยวิธี

๑. สร้างภาพพจน์ของวิทยาลัยให้ดีในสายตาของสาธารณชน นักศึกษา คณะอาจารย์ของวิทยาลัย ให้มีการขอเงินทุนจากการบริจาค จากมูลนิธิต่าง ๆ หรือนุคคลที่มีฐานะดีที่มีความประสงค์จะบริจาคเงินเพื่อสนับสนุนการศึกษา^๑ เป็นการส่งเสริมชื่อเสียง (Promotion) ด้วยทางหนึ่ง

๒. การขอความช่วยเหลือจากรัฐ คือทบวงมหาวิทยาลัย ให้วิทยาลัยเอกชนมีโอกาสได้ขอยืมตำราเรียน อุปกรณ์การสอน และห้องสมุดในมหาวิทยาลัยของรัฐ โดยมีทบวง

^๑Educational Service Marketing, Philip Kotler, Marketing for non profit Organization, 1975, p. 344-363.

มหาวิทยาลัย เป็นตัวกลาง หรือให้ทบวงมหาวิทยาลัยจัดการ เรื่องที่กล่าวว่าจะให้ความช่วยเหลือโดยด่วน

ทั้งหมดนี้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาทางด้านวิชาการ แต่การจะให้การศึกษาได้ผลขึ้นอยู่กับตัวนักศึกษา ฉะนั้นปัญหาเกี่ยวกับความประพฤติของนักศึกษา ตลอดจนปัญหา เรื่องความรับผิดชอบของนักศึกษาที่มีต่อตนเองมีน้อย ปัญหาเหล่านี้วิทยาลัยอาจเกิดขึ้น เพราะ

๑. เรื่องที่เกี่ยวกับตัวนักศึกษาเอง เช่น ความผิดปกติทางร่างกาย จิตใจ การสังคมลักษณะความเปลี่ยนแปลงของอารมณ์ ตลอดจนการสับสน ตลอดจนขาดความรู้สึกลึกซึ้ง ความมั่นคงในวิทยาลัย

๒. เรื่องเกี่ยวกับกลุ่มเพื่อนของนักศึกษา เช่น เพื่อนฝูงชักชวนก่อการวิวาท หรือสร้างบรรยากาศให้ตึงเครียด ตลอดจนการแต่งกายที่ผิดระเบียบ

๓. อาจารย์อาจเป็นสาเหตุสำคัญก็ได้ เช่น หักศนคติของอาจารย์ที่มีต่อนักศึกษา ซึ่งอาจเป็นไปในทางไม่ดีตลอดเวลา จนเป็นเหตุให้นักศึกษาไม่มีความสุขในวิทยาลัย ตามสภาพทั่ว ๆ ไปภายในห้องเรียน ซึ่งมีอาจารย์บางท่านทำให้ตึงเครียดตลอดเวลา วิธีสอนของอาจารย์ซึ่งไม่ดี และไม่ทำให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในวิชาที่อาจารย์สอน นอกจากนี้การแตกแยกกันในกลุ่มอาจารย์ซึ่งนักศึกษาสังเกตเห็น ก็อาจมีส่วนให้นักศึกษาไม่เคารพระเบียนวินัยของวิทยาลัยได้เหมือนกัน

๔. เกี่ยวกับทางบ้านหรือสังคมแวดล้อมที่เด็กอาศัยอยู่ก็ได้ เช่น ทางบ้านมีปัญหาต่าง ๆ มาก จนนักศึกษาไม่สามารถรับไว้ได้ ทางด้านมีภูมิลำเนาไม่ดีนักศึกษาเอาอย่าง สังคมรอบ ๆ บ้านไปดีนักศึกษาก็พลอยไม่ดีไปด้วย

๕. สภาพสังคมโดยส่วนรวมของบ้านเมือง ซึ่งอยู่ในสภาพที่ไม่ดีส่วนมากก็มีส่วนทำให้นักศึกษาพลอยไม่ดี ขาดระเบียบวินัยไปด้วย ความจริงวิทยาลัยจะคาดหวังให้นักศึกษาฝึกระเบียบวินัยได้อย่างไร ในเมื่อผู้ใหญ่ทั่ว ๆ ไปก็ขาดระเบียบวินัย

การแก้ไขปรับปรุงวิธีการรักษาระเบียบวินัย ต้องคำนึงถึง ๕ ประการนี้ และอาจารย์ก็ควรพิจารณาตามสมควร ไม่ตึงหรือหย่อนเกินไปในเรื่องระเบียบวินัย อาจารย์ทุกคนต้องร่วมมือกัน จะมอบหมายให้อาจารย์คนใดคนเดียวรับผิดชอบเรื่องนี้ไม่ได้ ความเป็น

(Leadership) ของผู้บริหาร และของอาจารย์ทุกคน มีส่วนสำคัญอย่างมากในการกระตุ้นให้นักเรียนรักษาระเบียบวินัย

การลงโทษโดยนักศึกษาที่ทำผิดระเบียบวินัยโดยการไล่ออก ไม่ช่วยให้สังคมไทยดีขึ้น เพราะนักศึกษาที่วิทยาลัยไล่ออกยังไม่ได้ไปไหน ตรงกันข้ามกลับหลุดออกมาจากวิทยาลัยซึ่งเป็นศูนย์ฝึกอบรม แล้วกลายมาเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสังคมไทยโดยยังไม่ได้พัฒนาปรับปรุง ผู้บริหารจึงควรคิดให้มากก่อนจะไล่นักศึกษาออกจากวิทยาลัย

การอะลุ่มอล่วย และรู้จักผ่อนปรนของผู้บริหาร มีความจำเป็นที่สุดในการรักษาระเบียบวินัย อาจารย์ก็ไม่ควรคาดหวังจากนักศึกษาจนเกินไป ในเมื่อผู้ใหญ่ในสังคมทั่วไปยังประพฤติเป็นแบบอย่างที่ดีไม่ได้

นอกจากการกำหนดระเบียบวินัยและการรักษาระเบียบวินัยแล้ว อาจจะมีการให้บริการแนะแนวแก่นักศึกษา (Guidance services)

วิทยาลัยควรให้การแนะแนวแก่นักศึกษา เพื่อส่งเสริมพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ของนักศึกษาและเพื่อช่วยในด้านการรักษาระเบียบวินัยของวิทยาลัยด้วยพร้อม ๆ กันไป บริการแนะแนวโดยทั่วไปอาจจะทำดังนี้คือ

๑. บริการให้คำปรึกษา (Counselling services)
๒. บริการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเด็ก (Child study service)
๓. บริการปฐมนิเทศ (Orientation programs)
๔. บริการข่าวสาร (Information services)
๕. บริการวางแผนการศึกษาและการประกอบอาชีพ (Educational and vocational planning)
๖. บริการหางานให้นักศึกษาทำ (Job placement)
๗. บริการติดตามความก้าวหน้าของนักศึกษาทั้งปัจจุบันและศิษย์เก่า (Follow-up program)
๘. บริการพัฒนาความเป็นผู้นำ และความสามารถในการเข้าสังคม (Leadership and social development)

ซึ่งในการจัดบริการแนะแนวแก่นักศึกษาอาจจัดเป็นฝ่ายหนึ่งโดยเฉพาะ มีอาจารย์ฝ่ายบริการ ฝ่ายแนะแนวซึ่งศึกษามาทางด้านนี้โดยเฉพาะ ซึ่งมีความจำเป็นมากสำหรับให้คำปรึกษาแนะนำนักศึกษาไปในแนวทางที่ถูกต้อง วิเคราะห์ปัญหาและช่วยแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องได้ทันที่วงที่ก่อนที่นักศึกษาจะก่อพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ขัดต่อระเบียบวินัย หรือขัดต่อสังคม โดยส่วนรวมของพวกเขา

การแก้ไขปัญหาดัง ๆ ในวิทยาลัย ออแกนนั้นจะต้องอาศัยความร่วมมือกันหลายฝ่ายทั้งภายในวิทยาลัยเอกชนเอง คือการบริหารงานทั้งหมดภายในวิทยาลัยเอกชน ในกรุงเทพมหานครทุกแห่ง เพื่อสร้างภาพพจน์โดยส่วนตัวและส่วนรวม นอกจากการแก้ไขปรับปรุงแล้วยังต้องอาศัยความร่วมมือจากทบวงมหาวิทยาลัยด้วย ทั้งนี้เพราะวิทยาลัยเอกชนต้องขึ้นอยู่กับทบวงมหาวิทยาลัย ถ้าได้รับความร่วมมือกันในทุกฝ่ายแล้วก็เชื่อว่าวิทยาลัยเอกชนจะก้าวหน้าต่อไปในอนาคต

ข้อเสนอแนะสำหรับโครงการทางการตลาด (Marketing program) ในอนาคตของวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร

วิทยาลัยเอกชนทั้ง ๘ แห่ง มีโครงการในอนาคตของแต่ละแห่งขึ้นอยู่กับความสามารถในการบริหารงานภายในวิทยาลัยเอกชน วิทยาลัยที่เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ก็ต้องการขยายไปในระดับปริญญาตรี ส่วนวิทยาลัยที่เปิดสอนในระดับปริญญาตรีก็ต้องการจะขยายวิทยาลัยให้เป็นมหาวิทยาลัยเอกชน และโครงการปริญญาโท ซึ่งก่อนที่จะดำเนินการในโครงการต่าง ๆ เหล่านี้ วิทยาลัยควรจะได้คำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ อย่างละเอียดรอบคอบเสียก่อน คือ

๑. โครงการขยายคณะวิชา และสาขาวิชาต่าง ๆ ควรจะเป็นการขยายคณะวิชา และสาขาวิชาที่มีความต้องการของตลาดแรงงานมาก แต่เท่าที่โครงการของวิทยาลัยเอกชนมีอยู่ เป็นคณะวิชาและสาขาวิชาที่มีการเปิดสอนในสถาบันอุดมศึกษาทั้งของรัฐและเอกชนแล้ว โดยเฉพาะเป็นสาขาวิชาที่มีภาวะการทำงานทำค่อนข้างยาก และมีผู้ศึกษาทางด้านสาขาวิชาสังคมศาสตร์มากแล้ว

๒. โครงการขยายวิทยาลัยให้เป็นมหาวิทยาลัยเอกชน มีความสำคัญต่อวิทยาลัยเอกชนเพียงไร และวิทยาลัยเอกชนมีความพร้อมที่จะเป็นมหาวิทยาลัยแล้วหรือ ความพร้อมนี้

มีใช้จะ เน้นทางด้านความพร้อมของสถานที่ หลักสูตร และบุคลากร แต่วิทยาลัยเอกชนต้องคำนึงถึงด้วยคือ

๑. งานวิจัยสถาบัน (Institutional Research)
๒. โครงการพัฒนาคณาจารย์ (Faculty Development Projects)
๓. โครงการวิจัย (Researches)
๔. การบริการชุมชนและการศึกษา ผู้ใหญ่ (Community Services & Audit Education)
๕. กิจการนักศึกษา ((Student Affairs)
๖. การพัฒนาและสร้างหลักสูตร (Curriculum Development & Curriculum Construction)
๗. สถานมหาวิทยาลัยจะต้องประกอบด้วยกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและประสบการณ์ (Board Members)
๘. การบริการนักศึกษา (Student Services)
๙. สวัสดิการอาจารย์และบุคลากร (Frige Benefits & Personnel Management)
๑๐. คณะผู้บริหารทรงไว้ซึ่ง ความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ (Administrative Staff)
๑๑. งานทะเบียนและการบริการนักศึกษา (Registration & Student Services)
๑๒. โครงการปรับปรุงการเรียนการสอน และวัสดุอุปกรณ์ (Instruction & A-V Materials)
๑๓. คณาจารย์สัมพันธ์ (Faculty Relation)
๑๔. การแนะแนว (Guidance & Counseling)
๑๕. ห้องสมุด และศูนย์อุปกรณ์การเรียน (The library & Instructional Material Center)
๑๖. พุนการศึกษาและการช่วยเหลือทางการเงิน (Student Financial Aids)

๑๗. ค่าใช้จ่ายและรายได้ของมหาวิทยาลัย (Expenses & University Budget)^๑

ในการขยายเป็นมหาวิทยาลัยโดยต้องมีความพร้อมทางด้านต่าง ๆ แล้ว ต้องคำนึงถึงการขยายคณะวิชา หรือสาขาวิชาด้วย (Consistency) ทั้งนี้การเปิดคณะวิชาใหม่ ๆ หรือสาขาวิชาใหม่ ๆ ที่เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน จะทำให้มีประสิทธิภาพมากกว่า

๓. โครงการเปิดสอนถึงระดับปริญญาโท (Product Depth) ต้องคำนึงถึงตลาดแรงงาน มีความต้องการคนในระดับการศึกษาเท่านี้มากน้อยเพียงไร และคำนึงถึงภาพพจน์และความเชื่อถือในการเปิดสอนถึงระดับปริญญาโทในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนด้วยว่าจะได้รับความเชื่อถือมากน้อยเพียงไร

การแก้ไขปัญหาล้วนใหญ่จะเป็นการแก้ไขปัญหภายในวิทยาลัยเอกชน โดยแก้ไขส่วนผสมทางการตลาด (Marketing mix) ของวิทยาลัยเอกชน ซึ่งเป็นปัจจัยที่วิทยาลัยเอกชนเองสามารถควบคุมได้ (Controlable factors) เพื่อปรับให้เข้ากับปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมได้ Uncontrolable factors คือสภาวะแวดล้อม (Environmental factors) ภายนอก โดยเฉพาะทบวงมหาวิทยาลัย การสร้างสัมพันธ์อันดีระหว่างวิทยาลัยเอกชนและทบวงมหาวิทยาลัย ก็จะเป็นหนทางแก้ไขปัญหอันเกิดจากภายนอก วิทยาลัยได้ส่วนหนึ่ง สำหรับปัจจัยภายใน คือ ส่วนผสมทางการตลาด (Marketing mix) อันได้แก่ Product, Price, Place และ Promotion หรือ 4P's เป็นส่วนที่ปรับปรุงแก้ไขได้มากที่สุด คือ

๑. Product คือ การจัดการศึกษาให้ได้มาตรฐาน โดยใช้เทคนิคทางการบริหารการศึกษาดังที่กล่าวมาแล้ว มาช่วยแก้ไขปัญหาดังต่าง ๆ เพื่อให้เกิดมาตรฐานการศึกษาที่ดีแก่วิทยาลัยเอกชน

๒. Price การเก็บค่าเล่าเรียน เป็นสิ่งที่วิทยาลัยเอกชนไม่สามารถกำหนดได้ การแก้ไขปัญหโดยสร้างสัมพันธ์อันดีกับทบวงมหาวิทยาลัย มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างกันก็อาจจะแก้ไขปัญหาดังข้าง

^๑จำลอง ทองดี, ดร. วิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย, เมษายน ๒๕๒๕.

๓. Place ท่าเลที่ตั้ง อาคารสถานที่ อุปกรณ์การศึกษา จะต้องอาศัยเงินทุนสูง ซึ่งถ้าแก้ไขปัญหาเรื่องการเก็บค่าเล่าเรียนได้ ก็จะช่วยทำให้วิทยาลัย เอกชนมีเงินทุนในการปรับปรุงแก้ไขได้

๔. Promotion การส่งเสริมชื่อเสียงภายในวิทยาลัย เอกชน ก็โดยการทำให้สังคมได้รู้ถึงการดำเนินงานและความจำเป็นของวิทยาลัย เอกชนในการเก็บค่าเล่าเรียน เป็นการประชาสัมพันธ์ให้สังคมยอมรับวิทยาลัย เอกชนมากขึ้น และช่วยให้มีนักศึกษา (Consumer) ต้องการเข้าศึกษาในวิทยาลัย เอกชนมากขึ้น

การแก้ไขปัญหาคือใช้ส่วนผสมทางการตลาด (Marketing mix) ทั้ง 4P's จะช่วยก่อให้เกิดการบริหารที่ดีแก่วิทยาลัย เอกชน และช่วยให้วิทยาลัย เอกชนเจริญก้าวหน้ากว่าที่เป็นอยู่

สรุปการใช้กลยุทธ์ทางการตลาดในการดำเนินงานของวิทยาลัย เอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร

การที่จะนำเอากลยุทธ์ทางการตลาดมาปรับใช้กับธุรกิจทางการศึกษานั้น คือ การนำเอาส่วนผสมทางการตลาดปรับใช้ให้เข้ากับภาวะแวดล้อมต่าง ๆ ภายนอกการดำเนินงานเท่าที่ผ่านมาของวิทยาลัย เอกชน ต้องใช้ความพยายามทางด้านต่าง ๆ เพื่อให้วิทยาลัย เอกชนดำเนินไปอย่างดีที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการจัดการด้านการศึกษา หลักสูตร การศึกษา คณาจารย์ การคัดเลือกนักศึกษา เข้าศึกษาในวิทยาลัย เอกชน การเก็บค่าเล่าเรียน และตลอดจนการส่งเสริมชื่อเสียงของวิทยาลัย

วิทยาลัย เอกชนทั้ง ๗ แห่ง มีปัญหาในการดำเนินงานที่เหมือนกัน และแตกต่างกันไปตามความสามารถ ประสบการณ์ และภาวะแวดล้อมของการบริหารงานภายในวิทยาลัย การที่จะดำเนินงานโดยใช้กลยุทธ์ทางการตลาดนั้น ก็คือวิทยาลัย เอกชนจะต้องมีการจัดการภายในที่ดีทางด้านต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว ก็จะทำให้เกิดการให้บริการทางการศึกษา

(Educational Service) ที่ดีแก่สังคม ก่อให้เกิดชื่อเสียงตลอดจนภาพพจน์ที่ดีแก่วิทยาลัย นั่นคือ การได้ใช้กลยุทธ์ทางการส่งเสริม (Promotion) ให้มีขึ้นในวิทยาลัยเอกชนนั้น การเก็บค่าเล่าเรียน (Price) ในอัตราที่ยุติธรรมแก่ฝ่ายวิทยาลัยเอกชนเอง และฝ่ายนักศึกษาจะก่อให้เกิดผลประโยชน์แก่วิทยาลัย คือสามารถเก็บค่าเล่าเรียนได้เต็มที่เพื่อใช้ในการปรับปรุงและใช้จ่ายเป็นรายได้ของวิทยาลัย และถ้าเก็บค่าเล่าเรียนในอัตราที่เหมาะสม จะทำให้นักศึกษาที่สามารถจะเข้ามาศึกษาได้ และมองในแง่ความรับผิดชอบต่อสังคม (Social Responsibility) ที่วิทยาลัยเอกชน ีต่อการศึกษาดังนี้

ปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ ในแง่สถานที่ตั้ง (Place) ที่สะดวกแก่การคมนาคมแก่นักศึกษา แต่อย่างไรก็ตามก็มีใช้ เป็นปัจจัยที่สำคัญเท่าไรนัก เมื่อเปรียบเทียบกับส่วนผสมทางการตลาดอื่น ๆ ที่สำคัญที่สุดก็คือการจัดการศึกษา (Product) และค่าเล่าเรียน (Price)

ถ้าวิทยาลัยเอกชนทั้งโดยส่วนตัวและโดยส่วนรวมได้มีการปรับปรุงแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นให้ลุล่วงไปด้วยดีแล้ว โดยมองกลยุทธ์ทางการตลาดและวิเคราะห์ตามส่วนผสมทางการตลาดสำหรับความสำคัญของส่วนผสมแต่ละตัว คือไม่ว่าจะเป็นการจัดการศึกษา ค่าเล่าเรียน การประชาสัมพันธ์ และสถานที่ตั้งแล้ว พยายามก่อให้เกิดกลยุทธ์ในแง่ Product, Price, Place และ Promotion แล้ว โดยใช้หลักการบริหารการศึกษาเข้าประยุกต์เพื่อจัดการส่วนผสมทางการตลาดให้สอดคล้องกับธุรกิจการให้บริการทางการศึกษา เพื่อจัดให้ P แต่ละตัวให้ดี โดยยึดถือแนวความคิดที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม (Societal Marketing Concept) และสามารถใช้กลยุทธ์ทางการตลาดและส่วนผสมทางการตลาดซึ่งถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในวิทยาลัยเอกชน เพื่อวิเคราะห์และชี้แนะวิทยาลัยเอกชนในการปรับปรุงวิทยาลัย ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการศึกษานักศึกษา

การแก้ไขปัญหาดังกล่าว ๆ ที่เกิดขึ้นภายในวิทยาลัยเอกชนด้วยการใช้หลักการบริหาร การศึกษาประยุกต์กับการใช้กลยุทธ์ทางการตลาด ถ้าวิทยาลัยเอกชนสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าว ๆ ดังกล่าวได้ ก็จะทำให้เกิด 4 P's ที่ดีแก่วิทยาลัยเอกชน และสามารถสร้างภาพพจน์ที่ดีในระยะยาวแก่วิทยาลัยเอกชน ซึ่งจัดเป็นธุรกิจที่ไม่มุ่งค้ากำไรเป็นสำคัญ (Non profit organization) เพื่อให้วิทยาลัยเอกชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาที่มีประโยชน์ต่อการศึกษานักศึกษาต่อไปในอนาคต